

Tisztelt Ünneplők! Kedves Kollégák!

A Magyar Bányászati Szövetség és a MOL nevében tisztelettel köszöntök mindenkit az idei Borbála napi megemlékezésen!

Szent Borbála kultuszának többszáz éves hagyománya van minden veszélyes hivatást űző szakma közösségeiben, mégis a bányászat az, ahol ez a legmarkánsabban jelenik meg. Elég, ha ez első ausztriai emlékekre gondolunk az 1300-as évek közepéről, de már a magyar nyelvterületen is megjelent és elterjedt Selmecebányáról indulva a 14-15. században. A hagyomány szerint a hívők Borbálához fordulnak a legváratlanabb, legsúlyosabb helyzetekben, és védelmét kérik különösen a hirtelen halállal szemben.

Közismerten veszélyes iparágunkban, a legkisebb figyelmetlenség is bajhoz vezethet, ezért kiemelten fontos, hogy folyamatosan nyitott szemmel járjunk, és ha tudjuk, tegyünk meg mindent a balesetek-, halálesetek elkerülése érdekében. Ünnepségünk elején – felállva, néma főhajtással – tisztelegtünk az elmúlt időszakban elhunyt bányász-kohász társainkra. Sajnos idén is sokan hagytak itt bennünket kiváló szakemberek, volt egyetemi, bányafelügyeleti, bányavállalkozási vezetők, munkatársak, mindazok, akik a nemzetgazdaság építésében életük során kiemelkedő munkájukkal vettek részt.

Az elmúlt évek váratlan eseményei az idén is folytatódtak sajnos, ami rendkívüli helyzet elé állította a magyarországi bányász-közösséget is. A koronavírus egyre ismétlődő, azonban egyre enyhébb hullámai, majd az azt követő gazdasági visszaesés nem kímélte a magyarországi bányász-közösséget sem.

Idén egy új, hosszú évtizedek óta nem tapasztalt esemény rázta meg a világot: az orosz-ukrán háború. Senki (köztünk én magam sem) gondoltam volna, hogy a szomszédos országok valamelyikében háború tör ki, de sajnos ez már a mindennapjaink valóságává vált, minden nap hallunk róla és szembesülünk vele. Azon túl, hogy együttérzünk, és ahogy tudjuk támogatjuk a rászoruló embertársainkat lehetőségeinkhez mérten, emlékezzünk meg azokról is, akik az ilyen vészterhes időkben is a helyi bányákban, kohókban dolgoznak. A háború hatásait érzékeljük mi is: a folyamatosan emelkedő infláció mindenkinek szembetűnő, és szinte nincs olyan nap, amikor ne hallanánk az ellátásbiztonság fontosságáról.

Egy ilyen helyzetben ismét a reflektorfénybe kerül és felértékelődik közösségünk, mivel a magyarországi bányásztársadalomra rendkívüli feladat és felelősség hárul. A mi feladatunk, hogy amennyire csak tudjuk mérsékeljük az akadozó, kiszámíthatatlan energia- és nyersanyagimport hatásait. Tudom, hogy ez a rendkívüli helyzet rendkívüli kollegákat és erőfeszítéseket kíván, nem kímélve az egész bányásztársadalmat. Viszont azt is tudom, hogy a mi, több évszázados hagyományokkal rendelkező közösségünk képes megbirkózni ezzel a kihívással, ahogy azt tette az elmúlt évek krízishelyzeteiben is. Ahogy azt tavaly is kifejeztem: számítok minden vállalkozásra, munkavállalóra és kollégára, hogy stabilan tudjuk tartani az ország energia- és nyersanyagellátását, ahogy eddig is tettük! Együtt sikeresen ki tudunk lábalni ebből a helyzetből is, erősítve közösségünket, annak értékeit és hírnevét, valamint a magyar gazdaságot.

Azonban nem szabad elmennünk egy nagyon fontos, egyre sürgetőbb szituáció megoldása mellett. Az elmúlt évek zöld és transzformációs kezdeményezései a jelenlegi krízis helyzetben, mintha valamelyest veszítettek volna prioritásukból. Ez teljesen érthető, mivel jelenleg a mindennapi szükségleteink biztosítása, a jelenlegi társadalmi rend fenntartása az elsődleges dolog, ami a szemeink előtt lebeg. Mindemellett nem szabad megfeledkeznünk a hosszabb távon előttünk álló

kihívásokról sem. Az emberiség ökológiai lábnyomát csökkenteni kell, ahol csak tudjuk, de itt sem szabad túlzásokba esni. Ahogy azt a Brundtland-bizottság már 1987-ben megfogalmazta: „A fenntartható fejlődés olyan fejlődés, amely kielégíti a jelen szükségleteit anélkül, hogy veszélyeztetné a jövő nemzedékek esélyét arra, hogy ők is kielégíthessék szükségleteiket.” Ebből is látszik, hogy ez nem a teljes lemondásról szól, hanem egy olyan rendszerről, ahol nem a túlfogyasztás („igény”) dominál, hanem a mértéktartás („szükségelt”). A bányásztársadalomra ebben az olvasatban is fontos feladat hárul, mivel ahhoz, hogy az energiaátmenetet zökkenőmentesen tudjuk teljesíteni, továbbra is szüksége lesz a világnak – az újrahasznosítással együtt is – azokra a nyersanyagokra, amit mi, csakis mi tudunk biztosítani. Mindezek mellett pedig fel kell készülnünk az átalakulásra, a megújulásra. Természetesen igyekeznünk kell ezt minél környezetkímélőbb módon tenni, nyitva az új technológiákra, lehetőségekre és ötletekre, ahogy azt tettük már többször is a múltban.

Egész közösségünknek kívánom, hogy ezekben a dinamikusan változó környezetben is képesek legyünk, arra, hogy az a stabil pont maradjon, ami oroslánrészt tud vállalni az előttünk álló kihívások megoldásában, és egy prosperáló új időszakban is a társadalom megbecsült tagja maradjon.

Köszönöm a figyelmet! Jó szerencsét!